

Thomasson, Alexander
Om sorgesång...

IV b1
Kassal
Småtryck



En sorgesång

med anledning af Handelsman H. A. Hagrells i Åbo dödliga fränfälle. Stadd på en resa från Åbo till Gontslår med en liten slup, omkom han den 10 Juli 1882. Stället är obekant, hvar denna wädeliga händelse inträffade, ty af färden har man ej sett andra spår än twänne årar som flöto i land.

Författad och till tryck bekostad af
Alexander Thomasson.

Pris: 20 penni.

En morgon när det dagas

En morgon när det dagas
 En man då redo står,
 Tar afsked af de sina
 Och ned till stranden går.
 Med makan wid sin sida,
 Så troget följs de åt,
 Hon har ej tid att bida,
 Men hastar till sin båt.

Han räckte henne handen,
 Farväl min kära vän,
 Jag måste från dig resa
 Men kommer snart igen.
 Jag nu till Goutskär reser,
 Men dig jag lemnar qvar,
 Jag vill ej längre dröja
 Än blott en några dar.

Med ömma blickar skådar
 Hans maka uppå strand,
 Hur lilla slupen isar
 Med wännen ifrån land,
 Men kunde ej förmoda
 Att de på denna strand,
 För sista gången räckte
 Swarann sin warma hand.

Vi kunna icke ana
 Hvad dagen med sig bär
 Än att morgonsolen
 Hon synes klar och klar,
 Kanste när hon sig sänker,
 Wärt öga blunda får,
 Då wänner kring wärt läger
 Med heta tårar få.

Hur mången under loppet
 Wid morgonrodnans rand,
 Har gladt sig uti hoppet
 Att se sitt fadersland,
 Men för än solen hunnit
 Att nå sin middagshöjd,
 Så hafwa od förjunnit
 För mången denna fröjd.

Så stredde denna färden
 Swarom jag tedna will,
 Han wandra snart från werlden,
 Och syntes mer ej till,
 Ty wägen uti hafwet
 Ittfiljer mången wän,
 Så kan of afwen hända
 Vi arma wandringsmän.

Ty resan ifrån Åbo
 Till Goutskär hwar beständ,
 Men afbröts uppå wägen
 Af stormens grymma häund,
 Att man ej mer fick skåda,
 Ej höra något bud,
 Än blott de ärar båda,
 Ad hjelp of Herre Gud!

Ja stormen mer tilltager,
 Och wägor grymma gå,
 Att man på ängen fager,
 Med båswan nästan står.

Då kämpar slupen lilla,
På stormens wreda haf,
Till des den sjönt så stilla,
Och jakta guld i qwas.

Ät hwilken bitter smärta
Wår wån då måst utstå,
Ät hwilket stygn hans hjerta,
Wid denna syn sid då.
När ingen hjelp han finner
Af denna arma jord,
Han hastigt sig bestimmar
Och flyr till Herrans ord.

Det ordet som försäkrar
Och alltid trofast är,
Det gaf och säkert styrta
Ät wånnen wår så kär.
Han säkert knäpte händer
Och gaf sig i Guds hand,
Och trägna judar sänder,
Upp till det sälla land.

Han äfwen och förlitar
De lära i Guds hand,
De band som döden sliter
Hopläntas i det land,
Der inga forger råder
Och ingen skilnad är,
Ej wansklighet widläder,
Ty Gud han råder der.

I sorg beklända hjertan
Som sucka utan tröst,
Ät stilla eder smärta
Och lyhna till den röst,
Som Herren och förkunnar
Ät sitt dyra ord,
När ingen tröst och unnas
Här uppå denna jord.

Wi ha en skatt på jorden,
Den kär och dyrbar är,
Som guld och ädla stenar
Ej kan uppwäga här,
Som tröstar oss i sorgen,
Och lärer oss hwar dag,
Ät wi må kunna lämna:
Guds faders hjertelag.

Ät må wi pröfwa tiden,
Här lefwa så förnöjd.
Snart blifwer den framskriden,
Då wäntar wi den fröjd
Som werlden ej kan gifwa
Med allt sitt gods och guld.
Nej werlden må förliskas
Wid idel grus och mull.

En sorg har nu inträffat,
Som mångens hjerta rör,
Ät jag ej utan smärta
Nu här min penna för.
En wån i bökhan hwilar,
Der finner han sin graf,
Som nedlagt wandringsstafwen,
På stormens wreda haf.

Wist wille hären resa,
Sig på wårt huswud upp,
Och warma blodet kallna
Ätti wår swaga kropp,
Ja hjertat hästigt klappa,
Och tanken sanslös gå,
När wi ej rätt betrakta,
Blott faran tänka på.

Men när som wi betänka
Hwad detta lifwet är,
Och hwad för lön Gud skänker
Ät den som trofast är.

Han pröfvar oss i tiden,
 När loria lifsvminut,
 Och när den är förliden,
 En fröjd som ej tar slut.

Du efterblifne maka,
 I dina unga år,
 Din dyra wän du saknar,
 Och ej omfamna får,
 Han är skild från din sida,
 Ej får du honom se,
 Nej aldrig här i tiden
 Kan dig den glädjen se.

Ditt ömma hjer:a swäller,
 Och swider i ditt bröst,
 Du bittra tårar fäller,
 Och ber till Gud om tröst,
 Han dig och ej förskuter,
 När du till honom flyr,
 Han sorg i fröjd förbyter,
 Som allt i werlden styr.

Du önskar att frö blommor
 Och tårar på hans graf,
 Men kunna icke känna
 Och weta stället af.
 Swar falla benen hwila,
 Det är död lika godt,
 Blott själen hem fått ila
 Och himlaglädjen nått.

Du älderstigne moder,
 Din son du hade kär,
 Men aldrig här i werlden
 Du finner honom mer.
 Men må wi det betänka,
 Att lifwet är ett lån,
 Snart klämtar dödsminuten
 Och wi ska härifrån.

Förältrar, slägt och wänner,
 En wän ni saknen här,
 Swars goda namn och rykte
 Ni uti minne bär,
 Ni fälla strida tårar,
 I denna jemnerdal,
 Som edra hjertan särar,
 Och många sorgsna dar.

Go wet hwad kan insälla
 An innan arets slut,
 Wi kunna ligga falla
 Och bäras döda ut,
 Eller grafwen finna
 I böljans djupa fann,
 O Fader! se din wilja,
 Blott himlen blir vår hann.

Sof sött i böljans flöte
 Du djupt begråtne wän,
 Din själ har nått sitt möte
 Hos Gud i himmelen,
 Der inga stormar låter,
 Och ingen bölja rörs,
 Ej något öga gräter
 Ej heller klagan hörs.

Men wi som här i werlden
 An wandra af och an,
 Till warning uppå färden
 Allt detta lända kan.
 Hur snart kan icke nöden
 Här gästa hwar och en,
 Ad war beredd att döden,
 Ej gör oss något men.

Wi wandra här vår bana
 Med hwarje steg wi ta,
 Mot döden, och ej ana
 När lifwet ända har.

Än kallas vi på vägen,
 Och än i hemmets bo,
 Än uti ungdomshägen,
 Och än i älderns ro.

O, du allwise fader
 Som räknat våra dar,
 Du wet hur många sandkorn
 Är i vårt tinglas qvar.
 Hjelp oss att wisligt wandra
 Den korta tid vi få
 Att werldens skärd och willor,
 Och ej förföra må.

Gud lär oss det betänka
 Här i dödlighetens land
 Att vi med lugn må sänka
 Vårt ankar i Guds hand,
 Och sedan hemma wara
 I himlens sköna sal,
 Och bland Guds helgons skara,
 Der glädjas utan tal.

Den sargesång nu slutas,
 Som jag här skrifwit har,
 Om Hagrell från Åbo
 Som slutat sina dar.
 Han hwilar nu i hälsan
 Till domedagens ljud,
 Då Guds basuner klinga
 Och vi träda inför Gud.

Åbo Boktryckeri Aktiebolag, 1883.



H. Snellman
 6. 10. 73